

Nr 782

Av herr Schött, i anledning av Kungl. Maj:ts skrivelse nr 84, med överlämnande av redogörelse från Nordiska rådets svenska delegation.

(Lika lydande med motion nr 965 i Andra kammaren)

I motion till 1952 års riksdag, nr 84 i FK av herr Cassel och nr 124 i AK av herrar Dickson och Eriksson i Näs, hemställde motionärerna att en utredning snarast skulle påbörjas i fråga om en direktförbindelse i form av tunnel eller bro mellan Sverige och Danmark. Statsutskottet fann att frågan om en sådan fast förbindelse inte kunde sägas vara direkt aktuell för dagen. Någon anledning att igångsätta en utredning av sedvanlig karaktär ansåg utskottet därför icke föreligga. Däremot vore det lämpligt att vissa förberedande undersökningar kom till stånd rörande allmänna förutsättningar för projektets förverkligande.

Vid sin session i Köpenhamn år 1953 antog Nordiska rådet en rekommendation, nr 4, till regeringarna i Danmark och Sverige att dessa måtte låta föranstalta om förberedande undersökningar för att belysa de ekonomiska och trafikala förutsättningarna för byggande av en bro eller tunnel mellan Sverige och Danmark. Sådana utredningar har nu förebragts genom betänkan- den som avgivits av svenska och danska öresundsdelegationerna.

I anledning härav har Nordiska rådet vid sitt möte i Oslo år 1963 beslutat rekommendera de båda närmast berörda regeringarna att nu fatta beslut om utförande av en fast förbindelseled. Betänkandet har på svensk sida blivit föremål för en utomordentligt ingående remissbehandling. Därvid har problemen belysts ur en mängd olika synvinklar. Vid Nordiska rådets öresunds- konferens i april 1964 framfördes en rad förslag i frågan.

Det föreliggande materialet ger klart vid handen att en fast förbindelse måste komma till stånd senast under mitten av 1970-talet och att den — som av alla berörda myndigheter föreslagits bli avgiftsbelagd — torde bli en räntabel investering. Enighet torde väl också råda om att två förbindelser vore önskvärda, av vilka den ena i läget Hälsingborg—Helsingör och den andra i läget Köpenhamn—Malmö. Däremot råder starkt delade meningar om prioritetsordningen mellan dessa båda projekt. Det är uppenbart att ett definitivt ställningstagande måste föregås av ytterligare utredningar, bl. a. fortsatta bottenundersökningar och trafikberäkningar. Vidare står det klart

att frågan om förbindelseledens placering är avhängig av det beslut som från dansk sida kan komma att träffas om byggande av bro över Stora Bält och om placering av ett nytt storflygfält.

Så länge bro- resp. tunnelnfrågan hålles svävande vållar osäkerheten om förbindelseledens placering betydande olägenheter. Den samhällsplanering som oundgängligen behöver komma till stånd i denna tätbefolkade landsända med snabbt stigande befolkningstal försvåras allvarligt så länge vederbörande planerare svävar i ovisshet om bronns resp. tunnelns placering. Det samma gäller i hög grad industrilokaliseringen, både den allmänna och de enskilda industriernas möjlighet att placera sin egen utbyggnad. Kommunernas framtidsbedömningar och därmed sammanhängande investeringar blir också på ett besvärande sätt försvårade. De sedan decennier aktuella problemen om SJ:s stationsområde — anslutningar i Hälsingborg — kan inte heller få någon slutlig lösning förrän förbindelseleden beslutats. Bulltofta flygplats är nu för trång och måste utbyggas. Planerna härpå kan inte få fastare former förrän man vet huruvida en storflygplats kommer till stånd på Saltholmen eller huruvida Kastrup kan utvidgas. Alla dessa nu svävande problem gör det i hög grad nödvändigt att ett slutligt ställningstagande i bro- eller tunnelnfrågan icke uppskjutes. De nya utredningar som är nödvändiga måste färdigställas snabbt och erforderliga förhandlingar med Danmark bedrivs i sådan takt och med en sådan vilja till att nå en lösning att ett definitivt beslut snabbt kan nås.

Med hänsyn till det sålunda anförda hemställer jag,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t ville uttala angelägenheten av att erforderliga utredningar och överläggningar om en fast förbindelse över Öresund bedrivs i sådan takt att frågan snabbt kan bringas till avgörande.

Stockholm den 21 april 1964

Lars Schött
